

عنوان مقاله:

سیر تقاضای معاش در شعر شاعران مداح با تکیه بر نسبت تکدی گری به انوری

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب غنایی، دوره 18، شماره 35 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

سودابه کشاورزی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شیراز

محمد حسین کرمی - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شیراز (نویسنده مسئول)

خلاصه مقاله:

مدح، سنتی رایج در میان شاعران فارسی‌زبان و از راه‌های امرار معاش بوده‌است. انوری در کنار قصاید مدحی، قطعه‌های تقاضای گاه حقیرانه و در عین حال زیبایی نیز سروده‌است. به دلیل این تقاضاها از میان صدها شاعر بعضی از پژوهشگران، تنها او را متکدی دانسته‌اند. هدف تحقیق حاضر که به روش توصیفی-تحلیلی انجام شده است، یافتن پاسخ این سوال است که باوجود مشابهت‌های فراوان ملتمسات شاعران مداح، نسبت تکدی گری به انوری درست است برای معلوم کردن صحت و سقم این نسبت تقاضاهای برخی از شاعران بررسی و مشخص شد که عواملی چون عدم امنیت شغلی، دشواری شرایط شاعر شدن، امساک ممدوحان از دادن صله، احتیاج شاعران و اهمیت مدح برای ممدوحان باعث شده‌است مدیحه‌سرایی و به تبع آن تقاضاسرایی هرروز رایج‌تر شود. عدم ثبات موقعیت سیاسی از دوره سنجر و برکیارق‌بن‌ملکشاه و از دست رفتن ثبات شغلی و درآمد شاعران سبب شد آن‌ها در این برهه از تاریخ نسبت به دوره‌های قبل تقاضای چیزهای کم‌بهرتر کنند. همچنین می‌توان عامل دادن این نسبت به انوری را اقرار شاعر به این موضوع دانست که او گدایی را شریعت شعری داند و نیز اینکه، معروف شدن او به عنوان یکی از سه پیغمبر شعر باعث شد تا محققانی که او را در این پایه نمی‌دیدند، عیب‌هایش را بیشتر آشکار نمایند.

کلمات کلیدی:

انوری، تکدی گری، تقاضا، ممدوح، مداحی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1044512>

